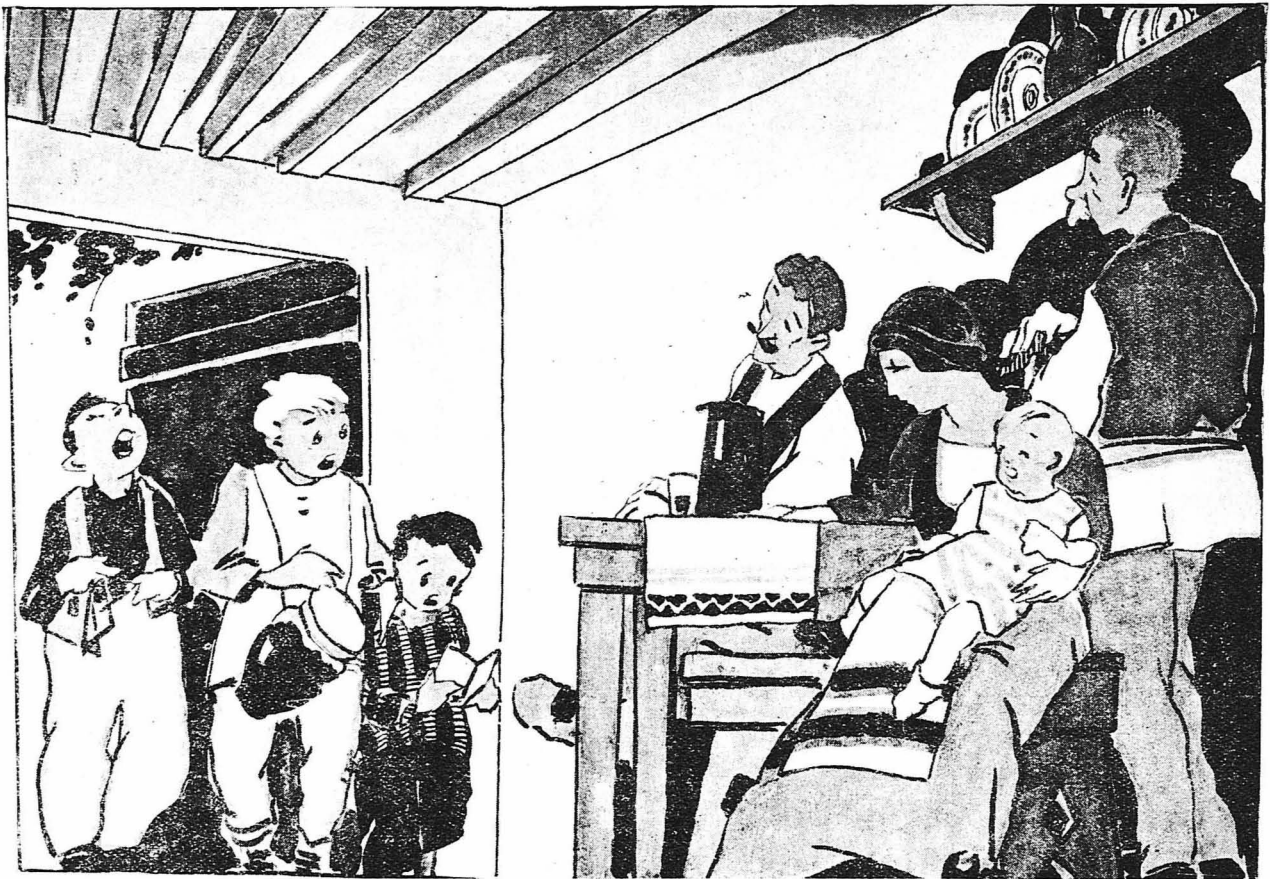

Τ Α Κ Α Λ Α Ν Δ Α

(Σχεδιασμός του κ. Κλ. Κλώνη)

ΓΕΡΜΑΝΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ HORACE VAN OFFEL

ΠΩΣ ΤΡΕΛΛΑΘΗΚΕ Ο ΔΟΚΤΩΡ ΜΠΕΝΤΕΛ

«Ο καθηγητής Μόλνερ, αφού πρώτα παρήγγειλε να σερβίρουν το τσάι κοντά στο τζάκι του, άρχισε να διηγείται στο φίλο του μια γαλλική δραματική ιστορία που είχε συμβεί πρό δέκα ετών, όταν ήταν ακόμη φοιτητής :

— «Όσοι καιρός και να περάση, δεν μπορώ να το ξεχάσω, άρχισε να λέη ο καθηγητής, ανάβοντας ένα χοντρό πούρο.

«Ο φίλος του, Δανός την καταγωγή, είχε βυθιστεί σε μια αναπαιτική πολυθρόνα, και άκουγε προσεχτικά.

— Είπε απ' αυτές τις αναμνήσεις που δεν τις ξεχνάει κανείς εύκολα. Μόλις είχαμε δώσει τις διδακτορικές μας εξετάσεις με τον καθήμενο τον Σένζ και αποφασίσαμε να περάσουμε μερικές φθινοπωρινές ημέρες που άλοιοιούσαμε, στις άκρες της Βαλτιζή, για ν' αναλάβουμε λιγάκι απ' την ζούραση της μελέτης μας. Έγλιξάμε λοιπόν ένα χωριουδάκι παρόμοιο, το οποίο σήμερα εξελίχθηκε, καθώς μαθαίνω, σε σπουδαία λουτρόπολη. Εκεί, την εποχή εκείνη δεν εύριχαμε παρά ζαμπιά δεκαριά έξι-οχτώ, που είχαν εσθθεί κι αυτοί να περάσουν λίγες ημέρες, όπως κι' εμείς. Έννοείται πως δεν άφηχαμε να συνάφουμε γνωριμιές μαζί τους και όλοι μαζί άποτελούσαμε μια οικογένεια, τραγουτώντας στο ίδιο τραπέζι του μοναδικού ξενοδοχείου του χωριού.

«Απ' όλους αυτούς τους ξένους, ξεζαλούθησε ο καθηγητής, θα σου αναφέρω μόνον όσους έλαιζαν κάποιον ρόλο στο δράμα αυτό που θα σου διηγηθώ, δηλαδή μια ξανθή Πολωνίδα την δεσποινίδα "Ανδρες ή οποία εύθηθς από την πρώτη ημέρα κατέκτησε την καρδιά του φίλου μου—και ένα γιατρό, τον Δόκτωρα Μπέντελ, για τον όποιον, στο μικρό αυτό χωριουδάκι, δήηχε ή διάδοσις ότι δεν ήταν στα καλά του, αν και καθώς τον έβλεπες να σου μιλεί, δεν ήταν δυνατό να τον πάρης εύκολα για τρελό.

«Όλοι λοιπόν σου είπα και πριν, ο φίλος μου ο Σένζ, από την πρώτη ημέρα άρχισε να αισθάνεται ζοηρό ενδιαφέρον για τη ξανθή και όμοια Πολωνίδα, ή οποία, κι' αυτή όμολογουμένως, από όσα τουλάχιστον κατόρθωσα να καταλάβω, δεν δειχνότανε διόλου ψυχρή απέναντι του φίλου μου.

Μιαρκώς στο τραπέζι, μεσημέρι και βράδυ, φρόντιζε πάντα να κάθεται κοντά του, της άφισε πολύ να μιλήη κρυφά μαζί του και δεν έχανε ποτέ της την ευχαρία να τον συνοδεύει ζάλου-ζάλου, και σε ζαμπιά άπογευματινή ιπτασία που έκαναν οι δύο τους γύρω στις έξι-οχτώ του χωριού.

«Εδώ ο καθηγητής διέκοψε μια στιγμή τη διήγησή του, για να βάλη λίγα ξύλα στη φωτιά.

— Και τά πράγματα, που λές φίλε μου, θα τραβοήσαν πολύ γρήγορα το δρόμο τους. Και ποιος ξέρει που θα κατέληγε αυτό το αίσθημα των δύο νέων, αν δεν βρισκότανε στη μέση αυτός ο τρελλογιατρός, ο όποιος, χωρίς κανείς να μάθη ποτέ του το γιατί, είχε κατορθώσει να έξισοκήση επάνω στη μικρή αυτή δεσποινίδα μια περίεργη ελπίρη, ή όποια για μένα ήτανε μάλλον ένα είδος φόβου παρά μια κακή ελπίρη άνδρος προς γυναίκα.

«Εγώ όμως, εύθηθς από τις πρώτες ημέρες άρχισα να προαισθάνομαι πως δεν θα είχε καλό τέλος αυτό το αίσθημα του φίλου μου και πως, άόγα ή γρήγορα, αυτός ο τρελλογιατρός σίγουρα θα προζαλούσε κανένα έπεισόδιο μαζί του. Και δυστυχώς δεν έπεσα έξω στις προβλέψεις μου.

«Δεν θάχην περάσει ούτε δέκα ημέρες από την άφιξη μας στο χωριό αυτό όταν ένα άπογευμα που καθόμουναι μόνος και ορμβαλα στην άμμουδιά, βλέπω έξαφνα τον φίλο μου ναόχεται ταραγμένος και να μου λέει πως ταπεινώθηκε

«Ερχόταν ταραγμένος

μέ τον γιατρό...

— Και πώς ; τόν ρώτησα.

— Ά είνε άπελπισία ! μου άπανταίε, αυτός δέν είνε στά καλά του. Νά ! τόχα καθός περνούσα από την πλατεία του ξενοδοχείου τόν είδα νύχτηος άγριμένους ζατ' επάνου μου και μ' έζητ' έξηγήσεις, γιατί περίσασα λέει «επαναίλημμένους» την «αροαθιο-νιστικά του». Έγώ έπειδή τόν έβρα, όπως όλοι μας, για μισό-τρολλό, στην άσχη δέν τούδωσα καμιά σημασία παρα έκανα να φύγω, αλλά εκείνος επέμεινε και καθός με είδε να φεύγω, ώρμησε επάνου και με γύρισε πάλι, άρπάζοντάς με γερά από τόν μαντίο μου.

— Σάς είπα, κύριε, να έξηγηθήτε, μου φώναζε.

— Σάς παρακαλώ, άφήστε με, τού λέω τότε... άφήστε με. Δέν έχω καμιά ζουφέντα μαζί σας. Ρωτήστε καλύτερα να μάθετε ποιός είμαι.

— Σάς έβρα πολύ καλά, μου λέει με τόν ίδιο άγριμένο ύφος. Είνε περικότ' να ρωτήσω ποιός είσθε. Σάς προειδοποιώ όμως πως άν έξακολουθήσετε να πειράζετε άκόμα τή δεσποινίδα, δέν θάχετε καλά αποτελέσματα μαζί μου...

Τις τελευταίες αυτές λέξεις τις έπρόφερε βιάζοντας από τά μάτια του περίσας λάμψεις που μ' έκαναν να τρομάξω και να φύγω άφρονος από κοντά του, σχηματί-σας όριστικά πιά την λιποθήκη, πως ό άνθρωπος αυτός είνε για τόν φρενοκομείο.

Πολύ καλά έκανες τού άλήτηνος και μάλιστα έγω θά σου συστήσω και κάτι περισσότερο' ούτε σήμερα ούτε αύριο πρόπει τά παρουσιάσεις στο τραπέζι μπροστά του. Ποιός έξοι τι βράζει στη μέση ό Σατανάς.

— Έχεις πιά να ζάνεις μένα τρελλό ! Γι' αυτό λοιπόν σου προτεινω να ζάνουμε άμέσως τόχα μια έκδρομή οί δύο μας, ός τόν νησίά και όταν γυρίσουμε, έγω θά προσπαθήσω, βλέποντάς τον ιδιαίτερος και ίσως πιά ήσυχ' τότε, να διορθώσω ζά-πως τά πράγματα.

Ο φίλος μου δέχτηκε τή προ-τασή μου και άμέσως έστειλαμε ένα χωριότοπουλο στο ξενοδοχείο για να είδοποίηση να μη μ' άπεριμέ-νουνε και να φέρη, τόν βραδινό φα-γητό μας, που θά μ' ά χρησιμοποιε για την έκδρομή, κι έτσι, έτοιμοι, μπήκαμε στη βάρκα ενός γνωστού μας ψαρά. Ο άνεμος που άχουσε σέ λίγο να φουάη μας έπιτρεψε ν' άνοίξουμε τόν κανάκι της βαρζούλας και με τρετί-τρέσσους βολέτες, άρά-ζαμε σέ μισή ώρα στο όραιο νη-σίά που έτερετε πίσω από τόν κό-βη του χωριού.

Έκει, μόλις βγήκαμε, μ' ά απο-δέχτηκε ό καλός μας Μπαρμπα Μπερ, ό μόνος που διατηρούσε κάποια ταβέρνα στο νησίά αυτό, και στην αυλή της οποίας, άφου έ-φάγαμε και ήπιαμε καλά, έαλω-θήκαμε ύστερα λιγάκι γιά να κα-πνίσουμε τόν τοιγαράκι μας στον ή-λιο. Ο Μπαρμπα-Μπερ, μ' ά πα-ρακάλεσε και τού δώσαμε τή βαρ-κα μας να πάη στο χωριό να φωνήση. Θά είχε περάσει έτσι μισή ώρα είμαστε έαλωμένοι και μισο-νυσταγμένοι από τή ζέστη του ήλιου όταν έξαφνα πεταχτήκαμε κι' οί δύο ξαφνιασμένοι. Έμπρός μας στεζότανε ποιός νομίζεις ;... ό Γιατρός Μπέντελ !...

— Αί ; φίλε μου... Μπορεί ός τά τόχα ν' άμπεβαλα λίγο γιά τή στιγμή αυτή που τόν είδα να στέχη άκίνητος άπέναντί μας, και να μ' ά κυττάξη μ' εκείνο τόν βλέμμα του... κατάλαβα πιά πως ήταν τρελλός... Τά μάτια του ήταν άναμμένα και είχαν λάμει μια παρό-δοξη έκφραση μίσους και είνωνίας, ή ζερόνια δέ χλωμάδα που ήταν κομένη σέ όλα τά συσπασμένα χαρακτηριστικά τού προσώπου του, προδίδαν φανερά τή άνοήμηλη πνευματική του κατάσταση.

Όπως ήταν φυσικό, ή πρώτη μου σκεπή ήταν να φύγωμε, γιατί δίν μπορούσαμε ν' άντισταθώμε όλοιοι. Άλλά πού να πάμε ; Άπό παντού είμαστε περιτριζωμένοι με θάλασσα και τόν νησί βρι-σοζόταν δυό μίλλια μαζουά από τήν ξηρά.

— Μη ζάνετε άδικα τόν κόπο να μου φύγετε, κύριοι, είπε κυτ-τάζοντας κατάματα τόν φίλο μου, ό τρελλός αυτός γιατρός. Τάχα προβλέπει όλα και συγχρόνος βράζει από τήν τσέπη τού παντελο-νιού τόν ένα μικρό περιστρόφο, τελευταίου συστήματος.

— Δέν μου άρέσουν πιά οί έξηγήσεις, συνέχισε σκεδόν άμέσως. Μόνον ένα έχω να πώ άκόμα. Έκείνο που σκεπώ να ζάνω τόχα άφουά μόνον τόν φίλο σας και όχι έσάς κύριε, είπε κυττάζοντας

έμένα με τόν ίδιο άγριοπό βλέμμα του.

Τόν κυττούσαμε κι' οί δύο άφρονι και μαζεμένοι ό ένας κοντά στον άλλον.

— Λοιπόν ή άπόφασίς μου έλήφθη και άκριβώς αυτό μ' έκανε να έλθο μόνος μου έως εδώ. Ο φίλος σας καταδικάστηκε στη ποινη τού θανάτου. Η έκτέλεσις θά γίνη από μένα και σ' ένα τέταρτο τής ώρας. Κυττάχτε, παρακαλώ τά όρολόγιά σας, κύριοι.

Ο καθηγητής Μόλνεν τίναξε μια στιγμή τή στάχτη τού πούρου του στο τζάκι και συνέχισε :

— Έχω πολλά πράγματα ιδεί σ' αυτόν τόν κόσμο, μ' ά βε-βαιωά φίλε μου πως εκείνη τή στιγμή δέν θά τήν ξεχάσω ποτέ στη ζωή μου...

«Τι γοήγορα που έτρεχαν οί δείχτες τού όρολογιού μου, που άσυναίσθητα είχα βγάλει και κρατούσα στά χέρια μου... Άκόμα μό-λις είχε σβήσει ό τόνος τής φωνής τού τρελλού γιατρός και είχαν περάσει τόια λεπτά... Ύστερα, 4, 5... 6 λεπτά. Θεέ μου ! πως θά σφουίμο έσκεπτόμουν... Γι' ά μια στιγμή τά μάτια μου έπεσαν στον έτοιμοθάνατο φίλο μου. Ένα ρίγος διέδραμε τόν σωμα μου, μόλις άνάγρσα τά μάτια του... Η ώρα περνούσε... 9 λεπτά... ύστερα δέκα, έντεκα... ώστε σέ τέσσερα λεπτά τής ώρας... Θεέ μου ! τί ά-γονία!

Ο τρελλός κρατούσε τόν περι-στροφο με άνοιχτή τήν στανδάλη, σκοπεύοντας έτσι στο στήθος τού φίλου μου... Έτρεμαδόλοζηρος και αισθανό-μουν πως άκόμα τούς παλμώδες της καρδιάς τού μελοθανάτου. Γι' ά μια στιγμή ζαλιότιχα κι' έπεσα με τά μούτρα τού κώμα. Ένας πυροβολισμός άκούστηκε και ύστερα ένας άλλος, και ένας τρίτος...

Άπό τότε, έχασα τις αισθή-σεις μου.

Όταν συνήλθα ήμουνα στο δω-μάτιό μου στο ξενοδοχείο τού χω-ριού δπου με είχαν μεταφέρει...

— Και ό φίλος σου ; ό Γιατρός τί έγινε ; τόν σκότωσε ;

— Άπό σφαίρας στην καρδιά και τήν τρίτη στο χέρι συνέχισε ό Κα-θηγητής, άναστενάζοντας βαθείά, όσο για τόν τρελλό δέν βρέθηκε πουθενά ! Μ' ά είπαν πως έφυγε με τήν ίδια βάρκα που είχε έλθει πρός συνάντησή μας στο νησί, και τραβήξε στά ανοιχτά... Τό ίδιο βράδυ σηκώθηκε δυνατός άεραζαί ποιός ξέρει που θά βούλιαζε αυτός και ή βάρκα του... Άπό τήν δε-σποινίδα Άδερς μόνον μάθαμε ύστε-ρα, πως ή τρελλά αυτή τόν είχε πιάσει, από τήν ήμέρα που είχε καταλάβει πιά, πως δέν ύπηρεζε καμιά έλπίς να γίνη άντρας της.

(Άπ' τόν Γερμανικό)

*

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ ΣΥΓΓΡΑΦΩΝ

ΤΙ ΕΚΕΡΑΙΖΕ Ο ΙΟΥΛΙΟΣ ΒΕΡΝ

Άπό τήν τελευταίος έκδοθει-σαν τετάρτην έκδοσαν τής ζωής τού μυθιστοριογράφου τών παραδόξων ταξιδίων Ιουλίου Βέρν, τά όποια συνέγραψε ό Φελίξ ντε Κενέλ, ένας από τούς πιο στενούς του φίλους και τούς πιο κέρδη τών έργων του δια-σέμου αυτού γάλλου συγγραφέως.

Ο Ιούλιος Βέρν, πριν άόξισε να γίνετα γνωστός ως συγγρα-φέας εργαζότανε σ' ένα χημειστικό γραφείο στο Παρίσι, έγραφε δέ μόνον στις ώρες τής αναπαύσεώς του, όταν δέν άπηχολοιέτο από τήν καθημερινή του εργασία. Έπειδή όμως δέν ήτο άκόμα διόλου γνωστός και έστερείτο τών χημειστικών μέσων γιά να έκδώσει τά πρώτα του έργα, είχε κατορθώσει να σχετισθή με πολλούς πρεζε-τίες οί όποιοι ύστερα από πολλές παρακλήσεις τού Βέρν, έπέισθη-σαν να τόν δανείσουν όσα χημειστικά έχρειάζετο γιά τήν έκδοση τών πρώτων έργων του.

Έτσι ό Βέρν κατορθώσε να βγάλη τά πρώτα μυθιστορήματα τά όποια δέν άργησαν, σέ πολύ λίγο διάστημα να τόν ζάνουν πλούσιον.

Μόνον από τόν «Μιχαήλ Στρογγόφ» ό Βέρν πραγματοποιήσε καθαρά κέρδη 1 1/2 εκατομμυρίων φράγγων, άργότερα έπηκολού-θησαν και άλλα έργα, που έπέφεραν σεβάστα κέρδη. Π. χ. Ο «Ρογήρος ό κατακτητής, 1.800 φράγκα κ.λ.π. κ.λ.π.

Έξ όλων όμως ή «Σφιγξ τών Πάγων» τού άπέφερε τόν μεγαλύτε-ρον κέρδος εκ 2 1/2 εκ. φράγγων.

Α' ΒΑΣΙΛΕΙΑΤΙΚΟ
ΓΙΑ ΜΙΑ ΚΟΡΗ

Τη νύχτα έγες, θια, όμοιά πα-
θήνα,
λέγη ό χρόνος άκόμα είχε ζοή,
ένά θουούσε από τ' άστέρια έοίνα,
στό πτό του τέτρο άκούατορε να πη ;
Είρε ό κόσμος δικός σου' όλα ν'
αλλάζεθε,
να φθείρης θια, ός βούλιετο ήμιο-
ορτί,
άπόως τεταυάλλή ήμος πειράζεθε,
άθνη και χόηη ποτέ να μη χαζέθε.
Μήμη γίνεκαί της έαοής μου
αί λίγα στήθη μουάμνην έγώ,
γιατί όστιν ποιήη άράλη άνοια
έκείνο,
πονη και τόχα όσάν άφύλην άγρό.
Μη με φθονίς ούόταμνη, μεράλη
θα μείνη πάντα ή γήμη σου στη γή,
άν, ός ποιοίθε, για τόν ζωητό κερτά
πλήρης τού νόμου τόν σφηνί του.

Γερ. Μαρκσράς